

Chuyện Nam Phan

Nếu không phiền, xin hãy cứ đứng đó, phía sau lưng tôi...

Câu chuyện tôi sắp kể sau đây có thể thật, có thể không thật. Những nhân vật trong câu chuyện cũng có khi chỉ tự do tôi hư cấu. Nhưng tôi không chắc, liệu trong cuộc sống này, tôi có là một nhân vật như vậy hay chỉ là nhân ảnh của một cá thể bất kỳ trong cuộc đời. Chúng ta vẫn sống, và đôi khi thấy như đầu đó có những số phận quen thuộc, những con người quen thuộc, thậm chí những khi hồ như bắt gặp chính mình...

Dù rằng rốt cuộc, tất cả cũng đều đi qua.

*

Trên một quả đồi rộng có một ngôi nhà nhỏ. Trong ngôi nhà nhỏ có một người đàn ông. Ngôi nhà được dựng bằng gỗ, và người đàn ông được tính bằng tuổi thanh niên. Khắp ngôi nhà treo ngổn ngang những bức tranh lớn nhỏ. Hầu hết chúng như thể còn đang vẽ dở. Đa số chỉ là đôi mắt, chiếc môi hay một nửa mặt người. Nhìn vào những bức tranh đó, người ta có thể xác định được giới tính, độ tuổi, cảm xúc của nhân vật được vẽ trong tranh. Tuy vậy, người ta không thể nắm bắt được một hình dung trọn vẹn của bất cứ một nhân vật nào. Người ta buộc phải nhìn lâu, buộc phải suy đoán. Có đôi khi sự suy đoán cũng là một trò lắt léo thú vị để đùa nghịch với trí tưởng tượng. Người đàn ông trẻ đã vẽ nên những tác phẩm đó. Giữa căn nhà nhỏ có đặt một chiếc giá vẽ. Xung quanh ngổn ngang những màu, cọ. Tấm vải vẽ có hình một con mắt như thể đang nhìn về phía.. sau người xem tranh. Hồ như nó vẫn còn dang dở, nhưng cũng có thể nó đã hoàn thành.

Người đàn ông sống ở đây chưa lâu. Chỉ không ai biết tại sao anh lại dọn về nơi hoang vu heo hút này. Vùng này trước đây là đất bỏ hoang. Người dân thưa thớt, chẳng ai có nhu cầu sống nhiều đất nhiều đồi để làm gì, thà cứ sống tập trung cho gần người, gần nhau. Chỉ đến khi người thành phố chán lối sống xô bồ, ồn ã mới nghĩ đến chuyện về những khu ngoại thành rộng bát ngát và vắng vẻ tận lấy mấy quả đồi, vài mẫu đất, dựng ngôi nhà nhỏ để thi thoảng về nghỉ ngơi. Ban đầu chỉ có một vài người, dần dà cũng thành trào lưu, đất tuy rộng nhưng rồi cũng đều có chủ cả. Có điều người thành phố có ra chốn ngoại thành đi nữa cũng chẳng từ bỏ được những bon chen thị thành. Ai cũng muốn chiếm nhiều đất cho riêng mình. Chính vì thế, tuy không một mét đất nào vô chủ, một ngôi nhà này, thì hàng xóm gần nhất cũng sống cách anh dễ đến cả cây số. Vì thế, coi như không có khái niệm hàng xóm ở nơi này cũng được. Những người đến đây đa số đều là những người lớn tuổi, hoặc cũng chỉ thỉnh thoảng mới lui về. Nhưng anh thì còn trẻ. Anh mua lại quả đồi của một gia đình người quen, căn nhà gỗ nhỏ thì thuê người dựng lấy theo ý mình. Nó nhỏ đến mức chỉ đủ để anh trải ra tấm đệm lúc nằm, một chiếc bàn thấp, và tranh.

Thi thoảng lắm mới thấy anh phóng chiếc Minkhor ra thành phố mua chút lương thực. Còn thì hầu hết thời gian anh chỉ ở trong nhà, vẽ tranh, lang thang quanh ngọn đồi...

Chẳng thể đoán nổi trên gương mặt anh sự hài lòng hay bất mãn với cuộc sống. Nó tự nhiên như nó phải thế. Anh sống gần như một mình, nếu không tính con gà trống anh nuôi thêm thay cho việc dùng một chiếc đồng hồ. Tuyệt nhiên không có một chiếc đồng hồ hay một cuốn lịch nào trong nhà anh. Tưởng chừng nơi đây không gian và thời gian đều đã ngưng đọng lại. Ngay đến hình ảnh về con người cũng muốn thành tối giản...

*

Cô bảo cô ở cách anh một quả đồi. Còn ở với ai không thấy cô nói. Anh cũng không hỏi thêm.

Anh gặp cô một lần tình cờ ở gần nơi anh ở. Lúc đó anh mới từ thành phố về. Thực ra anh có nhìn thấy một cô gái trẻ có vẻ đang gặp vấn đề với chiếc xe đạp của mình trên đường. Nhưng anh kệ. Dù cho biết nơi vắng vẻ này, nếu không phải anh giúp cô ấy thì có vẻ như cũng khó có ai khác. Có điều, từ lâu anh có cái vẻ thờ ơ với mọi sự. Cô gái đã gọi anh. Anh vờ như không nghe thấy. Cô gọi với theo vài tiếng. Anh vẫn đi qua.

Nhưng sau cùng thì anh dừng lại.

Buộc chiếc xe đạp bị hỏng của cô phía sau chiếc Minkhor, và để cô ngồi phía trước. Khá chật vật và khó khăn, nhưng rồi anh cũng đưa được cô về nhà. Cô sống ở một khu đất rộng cách nhà anh một quả đồi nhỏ.

*

Anh gần như đã quên hẳn cô, nếu không có một ngày cô tìm đến nhà anh...

Lúc đó còn khá sớm, anh đã dậy được một lúc từ khi nghe tiếng gáy của con gà trống. Anh đang vẽ. Cô bảo muốn cảm ơn anh về việc đã đưa cô về. Anh chỉ cười. Vẽ như anh không quan tâm lắm đến sự khác. Trước mắt anh chỉ có màu, cọ và những đường nét. Cô thậm chí không biết có nên ngồi xuống không bởi không thấy anh mời. Cuối cùng cô chọn giải pháp im lặng và đi loanh quanh ngắm những bức tranh. Cô chăm chú ngắm từng bức, không chắc cô nghĩ gì trước những đường nét, hình thù đó. Nhưng có vẻ chúng khá thu hút cô. Cứ thế, không gian im lặng, chỉ có tiếng cọ trên vải và tiếng bước chân cô gái loanh quanh trong căn phòng. Sau cùng cô cũng hỏi anh một câu không ăn nhập lắm:

- Anh sống một mình à?

Anh vẫn không đáp, chỉ hờ hững gạt đầu.

- Sao anh lại dọn đến sống ở đây?

Anh vẫn im lặng, chột dưng cọ một chút.

Cô gái ghĩ mình có lẽ không nên nói gì thêm. Một lúc sau, cô xin anh phép ra về.

Bằng đi mấy hôm. Một lần anh vừa bước ra khỏi nhà thì gặp cô gái đang ngồi bên ngoài vuốt ve mào của con gà trống. Nhìn thấy anh, cô cười tươi chạy lại chìa ra trước mặt anh một chiếc cặp lồng.

- Em nấu chè. Mang qua mời anh dùng thử.

Anh mỉm cười đỡ lấy.

- Cảm ơn cô,... phiền cô quá.

- Có gì đâu anh. Hàng xóm mà. Cô gái đáp.

Anh gật đầu cười nhẹ rồi đi vào nhà.

- Chắc anh ăn trưa rồi chứ. Cô theo anh vào nhà và hỏi.

- Chưa, tôi sống một mình, đôi lúc nào thì ăn lúc ấy thôi.

Trong lúc đợi anh ăn cô gái lại đi loay quanh ngắm nghía những bức tranh, nhưng cũng như lần trước, cô không hỏi gì về chúng. Anh khen chè cô nấu ngon. Cô mỉm cười có vẻ vui.

*

Sau lần ấy, cô gái đến đều đặn hơn. Trưa nào cô cũng mang cơm và thức ăn sang cho anh. Cô không vào nhà. Chỉ đứng ngoài cửa. Có lúc cô nhìn thấy anh đang ngồi vẽ. Có khi thấy anh đang ngủ. Nhưng chỉ có lần đầu tiên khi mang cơm đến, cô có mở lời rằng thấy anh ở 1 mình, ăn uống không đảm bảo, tiện nấu cơm thì mang sang mời anh dùng luôn. Nhưng anh thì không đáp gì. Anh sẽ vẫn đang vẽ. Hoặc sẽ vẫn đang ngủ. Vậy thôi. Còn cô thì vẫn đến, ngày nào cũng đến. Vẫn không vào nhà. Cũng không nói gì. Cô đến, xới cơm ra 1 chiếc bát, bày thức ăn, đặt ngay ngắn trên một chiếc kệ nhỏ trước cửa nhà anh. Rồi về. Hôm sau cô lại đến, mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn. Cô có thể thấy rõ anh không hề dùng một chút thức ăn nào mà hàng ngày cô mang đến. Nhưng vẫn đều đặn, cô thu dọn chỗ thức ăn cũ, và lại bày cơm với thức ăn mới. Anh vẫn biết tất cả những điều đó, thậm chí mỗi lần cô đến anh đều biết. Nhưng anh thờ ơ. Anh vẫn cần ăn để tồn tại, nhưng tuyệt nhiên không khi nào động đến những thức ăn cô mang đến. Anh sống bằng những thực phẩm chế biến sẵn mua về mỗi lần ra thành phố. Đôi khi anh thấy mình cũng thèm mùi gạo nấu, thèm những món ăn tươi. Nhýng thế nào cũng nhất định không dùng những món cô mang sang.

Một ngày, cô gái lại đến. Lại lặng lẽ thu dọn chỗ thức ăn cũ, và bày ra những món mới làm. Cô không về ngay, dừng lại nhìn anh một lúc. Anh vẫn như không hay biết. Và rồi cô lại về. Còn anh thì tiếp tục vẽ.

Thình lình còn gà trống chạy lại chĩa mỏ vào chén cơm đặt ngoài cửa.

Chỉ nghe tiếng gà ré lên oang oác. Nồi kê cơm, con gà nằm co giật một lúc giữa lòng và máu trước lúc chết hẳn. Chiếc bay vẽ rung rung cắm ngập vào người.

Anh giật lấy chén cơm và ngấu nghiến. Những hạt cơm dính đầy quanh miệng. Rồi chột nhiên anh dừng lại bàn thần....

*

Anh ôm xác con gà ra một hõm đất phía trước cửa nhà. Đào một cái hố nông, đặt xác con gà xuống và vùi đất lên. Anh xới một chén cơm đầy đặt trước ngôi mộ gà, và cắm lên đó một nén hương...

Ngày hôm sau, cô gái đã rất vui khi thấy rằng rốt cuộc anh đã chịu dùng cơm cô nấu. Khi bày xong phần cơm mới và chuẩn bị về, chột cô nghe tiếng anh gọi:

- Cô này.

Cô quay lại không giấu nổi vẻ ngạc nhiên khi thấy anh vẫn chăm chú trước chiếc giá vẽ. Lúc này anh mới quay ra phía cô, và nói tiếp:

- Cảm ơn cô nhé.

Cô mỉm cười, định quay đi tiếp thì nghe tiếng anh phía sau:

- Nếu không vội, cô vào nhà chơi một lúc đã...

Cô gái không giấu nổi ngạc nhiên, tròn xoe mắt. Chưa kịp nói gì thì đã nghe anh bảo tiếp:

- À..., cũng không có gì. Tôi chỉ định hỏi, tôi có thể về cô được không..

*

Anh đã vẽ cô trong nhiều ngày. Thực ra, hàng ngày cô vẫn đến, và mang cơm cho anh. Anh thì luôn khen cơm cô nấu rất ngon. Không một lần nào trong những ngày sau đó cô phải mang chút thức ăn cũ nào về. Anh cũng chẳng buồn cần cô từ nay không cần thiết phải nấu cơm cho anh nữa. Cũng có khi anh chẳng quan tâm đến điều đó, cũng có khi anh ăn cơm cô nấu mỗi ngày đã thành quen. Anh thường vẽ cô vào mỗi buổi chiều. Và cô thì luôn xin phép để về trước lúc trời tối. Quan hệ của họ khó định nghĩa. Nó nhang nhác như trong một câu chuyện cổ tích giữa một chàng hoàng tử và 1 cô công chúa bí ẩn. Có điều, gắn kết họ không khi nào là một tình yêu thần thánh. Chỉ cho đến lúc một người trai muốn vẽ một cô gái và họ cùng nhau hoàn thành một tác phẩm. Những chén cơm nấu có tác dụng như một thứ hồ để miết dán cái quan hệ đó cho phẳng phiu hơn, có lẽ.

Trong lúc anh vẽ, cô gái không phải ngồi làm mẫu như một pho tượng. Anh bảo cô có thể cười nói, suy nghĩ, hay mặc sức làm những gì cô thích. Cô cứ sống đúng với cảm xúc của mình trong 4 bức tường gỗ và các ánh mắt, làn môi già trẻ trong những bức tranh treo khắp phòng. Cô không nói, vì cô biết nếu có cũng chỉ là một màn độc thoại ngắn. Cô không cười, vì cô không tài nào kiếm ra điều gì đáng cười. Cô cũng thôi không ngắm những bức tranh, vì cô đã ngắm chúng nhiều đến mức thuộc lòng hình dáng, màu sắc và vị trí của từng bức. Cô chỉ ngắm anh. Và suy

nghĩ. Có điều gì đó ở anh khiến cô thấy thu hút hơn hết thấy các bức tranh, chúng kích thích cùng lúc cả trí tò mò bản năng lẫn óc tưởng tượng nơi cô.

Ngay đến cái cách anh chăm chú ngồi vẽ, anh tuyệt nhiên im lặng và không hề nói với cô một tiếng nào, chỉ có ánh mắt anh đôi lúc nhìn cô khiến cô cảm giác muốn tan chảy...

Cho đến một ngày cô gái lơ mơ nhận ra rằng rốt cuộc anh cũng không vẽ trọn vẹn hình dáng mình.

- Nếu anh muốn, em có thể bỏ hẳn áo ra_ Cô nói.

- Anh thực sự không muốn? _ Cô sốt ruột hỏi lại khi thấy anh vẫn im lặng như không hề nghe thấy cô hỏi.

Anh dừng cọ và nhìn thẳng vào cô, vẫn không cất lên 1 tiếng.

- Tại sao anh tin rằng mình có thể vẽ thứ mà mình chưa từng nhìn thấy?

Lúc này anh mới trả lời, mắt anh nhìn trực diện mắt cô gái.

- Tại sao cô lại cho rằng những thứ nhìn thấy thì có thể vẽ?

Họ vẫn giữ ánh nhìn đối diện nhau thẳng như một sợi cước vô hình. Cô lặng lẽ bước đến trước mặt anh và đưa tay từ từ cởi bỏ từng nút của chiếc áo đang mặc. Cô đứng sát anh đến nỗi đôi bầu vú cô giờ đây đã trần trụi vươn thẳng như gài chạm vào mắt anh đầy thách thức. Anh vẫn giữ vẻ thản nhiên không một mảy may xúc động. Chợt nhiên cô gái cảm lấy tay anh đặt nhẹ lên bầu vú mình. Anh có thể cảm nhận được sức nóng và làn hơi gấp gáp nơi tay mình chạm vào. Nhưng cảm nhận đó dường như không hề chi phối xúc cảm của anh. Hoặc giả anh đã chìm xuống mức dưới 0 độ để chúng cứ đóng băng mãi thế...

Cô gái chợt buông tay anh ra rồi vội bắt đầu bỏ chạy. Anh không nhìn theo, nhưng phong thanh đâu đó một tiếng nấc dài...

*

Hôm sau cô gái không đến. Chén bát cũ. Đặt trên kệ vẫn nguyên không ai dọn.

Hôm sau nữa cô gái không đến.

Hôm sau nữa cô gái vẫn không đến. Anh đã thu dọn chén bát rửa sạch đặt lên kệ và mang vào một góc trong nhà.

*

Có lúc anh đi lang thang phía ngoài rồi chợt nhiên bắt gặp ngôi mộ cũ của con gà trống. Phần đất nhô lên thâm thấp bắt đầu mọc lên vài cọng cỏ dại. Bát cơm hôm anh đặt trước, giờ cũng vơi đi nhiều. Bụi đất đã phủ lên chỗ chưa bị gió thổi vát đi.

Cây hương còn lại vết tích nhỏ nhoi là mẫu chân hương đã nằm rạp về một phía, thì thoảng lại khe khẽ rung lên theo từng đợt gió...

Trong hàng vạn thứ cảm xúc hỗn tạp đang quay mòng mòng trong đầu, có một loại cảm xúc mà dường như người đàn ông trẻ không muốn đặt tên. Anh cố gắng quấy đạp trong tâm thức để tìm ra những lí do xác đáng phủ nhận nó. Nhưng rốt cuộc, thứ cảm xúc mà từ lâu anh đã cho là xa xỉ ấy như quật ngã anh. Buộc anh phải thừa nhận rằng: Anh nhớ cô gái.

Có thể chỉ giản đơn như nhớ về một điều gì đó đã trở nên quen thuộc.

Thuần khiết hơn nữa cũng chỉ là sự nhớ của một gã trai dành cho cô gái trẻ.

Đến tận kiệt của suy nghĩ, bằng cách này hay cách khác, Nhớ Nhất định đòi mang tên mình.

*

Những ngày như mọi ngày, chỉ khác với mọi ngày_ mà cô gái vẫn thường ghé qua. Ngày bình thường đến vô thường. Ngày. ngân. ngân. dài.

Anh bắt lực với những cố gắng chạy trốn nỗi nhớ. Anh cố ngủ. Anh cố vẽ, cũng có khi cố lang thang quanh quẩn. Nhưng những nẻo đường suy nghĩ đều như hướng hết về nơi cô gái. Những bước chân vô thức lại đẩy đưa anh đến năm mộ gà đã biến dạng, vì cũ.

Góc căn nhà gỗ nhỏ giờ đây là hình ảnh cô gái hay chí ít là một mảnh thân cô được bao bọc trong khung gỗ, dựng sát ngay ngắn bên chiếc kệ gỗ mà bên trên là vài thứ chén bát lúc trước cô vẫn chưa mang về.

Có lần, anh đã ngắm bức tranh mà hồ hoặc ngờ cô quên một mảnh thân mình nơi anh, chưa kịp lấy.

Suy nghĩ ấy, hình ảnh ấy bám riết anh, ám ảnh anh. Và khiến anh day dứt. Sự day dứt với nỗi nhớ cộng sinh.

*

Bên trong căn phòng ấy là họ.

Họ_ gã đàn ông lạ hoặc và cô gái. Họ trần trụi.

Anh đã chết trân hồi lâu trước cảnh tượng đập vào mắt. Anh đã quyết định tìm cô, suy cho cùng ấy cũng là điều nên, anh nghĩ mình cần làm. Và rồi thì qua ô cửa sổ khép hờ nhà cô gái ở, anh nhìn thấy họ. Những âm thanh run rẩy đã đánh bật sự tò mò trong anh khi bước ngang qua ô cửa nhỏ. Mớ cảm xúc dồn nén trong anh bỗng dưng lặng lẽ lại. Chúng tự nhiên loang lổ rồi trôi đập dờn như những thân ma, mặc cho máu nóng đã kịp dồn lên thượng đỉnh. Gã đàn ông đang ở trên cô. Tay gã bấu chặt vào da thịt cô, miệng hân ngầu nghiêng đôi bầu vú cô. Và chỉ có hân, tuyệt nhiên chỉ có hân bật ra những tiếng thờ hất vồn vã. Mắt gã nhắm nghiền tận hưởng những đam mê xác thịt. Phía dưới, cô gái đón nhận với vẻ dờ dẩn, ơ hờ. Cánh tay cô buông thõng, những ngón tay chồi dài, vô phương...

Chợt nhiên, gã đàn ông bỗng buông thân xác cô gái ra, gã lật mình sang cạnh cô và thọc tay vào chỗ giữa hai đùi cô gái. Tay hân rung lên bần bật trong cô, và miệng hân rít lên những tiếng kêu đầy nhục thú...

Bỗng nhiên gã đàn ông rú lên kinh hãi, gã oằn người lại, mắt mở trừng. Nơi ngực hần, mảnh gương vỡ nhầy nhựa trong máu...

*

Anh chồm lên cô như một con thú dữ, chỉ biết cắn và xé. Anh tự giạt phăng chỗ quần áo trên người mình và vồn vã ngập vào cô. Anh điên cuồng cạy xát những dây thần kinh đang căng tức. Thân xác cô cong lên siết chặt lấy anh. Mồ hôi họ túa ra. Cô gái khóc nức lên thành những tiếng vỡ vụn. Hai thân thể lả vào nhau. Cả căn phòng đã nhập nhựa nước mắt, đã nhập nhựa anh, nhập nhựa cô. Những thứ nước không cùng màu quyện vào nhau, đỏ thẫm.

Bên dưới, thân thể lỏa lồ của gã đàn ông vẫn cứng đờ.

...

*

Gã đàn ông đó là chồng cô. Gã cưới cô khi đã có vợ con riêng. Gã còn đầy ham muốn. Nhưng gã bất lực. Vợ gã không chiều được những thói gần dờ của gã. Gã mang cô về làm vợ sau khi trả cho cô một khoản đủ để cứu người thân. Phần lớn thời gian cô sống ở đây một mình, thỉnh thoảng hần từ thành phố lên và bắt cô phục tùng những lạc thú kì dị. Chỉ là những cạy xát thân thể bệnh hoạn để giải tỏa những ham muốn của gã. Cho đến khi gặp anh, chưa một lần cô được biết tới một người đàn ông thực sự....

Sau khi kể lại cho anh tất cả những điều đó, cô gái đã bỏ đi. Anh mãi không bao giờ biết được cô đi về đâu...

Anh đã mang xác gã đàn ông ra ngôi mộ gà đã biến dạng, đào cạnh đó một cái hố sâu và chôn gã ở đó. Trên phần cao nhất của ngôi mộ, anh đặt bức tranh anh vẽ cô gái rồi phủ lên một lớp đất mỏng....

*

Ngôi nhà gỗ cháy trụi.

Gió kéo những sợi mỏng tang, khê khàng đưa mảnh vải có hình còn mất lưu lạc. Tha phương....

*

Trước mặt tôi có bày một chiếc gương lớn, nhưng đừng thắc mắc tại sao lại không nhìn thấy tôi. Lưng ghế và cánh tay tôi đủ để bạn biết tôi tồn tại.

Có lẽ, gió đã bắt đầu làm tôi thấy lạnh. Câu chuyện tôi vừa kể, chắc cũng có vậy thôi. Nãy giờ cầm bút nguệch ngoạc những nét chỉ lên trang giấy trước mặt, cũng đã thấy mỏi tay rồi.

Có con mắt đang nhìn tôi trên mặt giấy.